

QUATRE MOTS D'INTRODUCCIÓ

Si la reconeixença, fidelitat, amor i veneració envers les persones a las quals hom té més deutes, són moltes vegades un veritable mite, això no es podrà pas dir amb referència a Emili Vendrell. I per tal de provar-ho, n'hi ha prou amb aquest llibre que tu, lector, tens a les mans. En Vendrell, des de molt temps ha sentit aquesta reconeixença, fidelitat, amor i veneració envers el Mestre Lluís Millet que descobrí en ell les facultats artístiques, i que les modelà i enriquí durant anys i anys, acabant per fer del nostre tenor l'interpret ideal de l'Evangalista de la "Passió segons Sant Mateu", del gran Bach.

Jo crec que en Vendrell, solista del cant, és la plasmació potser la més perfecta de l'ideal del Mestre sobre ço que ha d'ésser un artista d'aquesta especialitat. Just és que el primer que ho agraeixi i en

faci motiu de veneració, encara que això sigui poc corrent entre nosaltres, i, en general, en una època en la qual molts es creuen descobridors de mediterranis^{na} i estan convençuts que el món comença i acaba en els seus cervells privilegiats; posició ridícula que ho serà molt més d'ací uns quants anys (relativament pocs), quan es veurà el nostre petit món a la llum de la realitat pura, sense les ficcions a les quals alguns tant s'aferren aprofitant-se de certes posicions fortuïtes.

Si el cant no és més que la paraula enlluminada i exaltada per la música, el perill d'un artista del cant és que pràcticament prescindeixi de la paraula o la deformi al seu albir. "Parleu clar", deia el Mestre a en Vendrell, quan modelava la seva dicció en el cant. I això amb naturalitat, sense exageracions i amb perfecta

harmonia amb la bellesa del timbre de la veu. És aquest un art molt difícil d'obtenir (que encara no han obtingut diversos artistes, als quals hom dona el qualificatiu de grans cantants), i que en Vendrell poseeix d'una faiso perfecta gràcies al Mestre Millet, a les seves excel.lents condicions d'assimilació i ¿per què no dir-ho?, gràcies també a la seva humilitat.

Però em dono compte que m'allunyo de l'intent d'oferir unes paraules que facin d'introducció a aquest llibre, les quals no tenen pas la pretensió de veritable pròleg. En el llibre que tens, doncs, lector, a les mans, hi trobaràs certs detalls inapreciables que ens retraten el Mestre i pare enyorat, que Déu tingui a la Glòria, amb una veritat absoluta, especialment en ço que fa referència al mestratge exercit per ell sobre l'autor, i que seran de preuada utilitat quan hom intenti publicar una biografia

completa de Lluís Millet en el sentit més exacte de la paraula, sense que amb aquesta manifestació jo vulgui desvaloritzar cap dels assaigs, algun d'ells notabilíssim, que en aquest sentit s'han publicat.

En Vendrell descriu en el seu llibre, tota la seva vida en quant s'ha desenvolupat al redós de l'ombra del Mestre Lluís Millet, fins el moment de la seva entrada a l'escena. I diem això perquè després d'aquest fet, en Vendrell encara col·laborà diverses vegades amb el Mestre i l'"Orfeo Català". Recordem, si més no, l'excursió d'aquesta nostra Entitat a Roma, l'any 1925 (en la qual el nostre protagonista s'agregà com a cantaire), l'audició de la ~~Can-~~тата "Vina dolça hora de la mort" i d'importants fragments de la "Gran Missa en si menor", de Bach, algunes ~~de~~ ^{noves audicions} altres ~~de~~ "Les Estacions", de Haydn, etc.

No sóc jo qui ha de jutjar el valor literari d'aquest llibre. Sí, però, que puc referir-me al seu valor humà. I aquest és de vera qualitat. Ja en l'"Endreça" a la memòria del Mestre Francesc^{cesc} Pujol (un home tan singular, no prou conegut de la nostra gent, perquè les circumstàncies en les quals es desenrotllà la seva vida l'allunyaren, en general, de tota exhibició espectacular), s'acusa aquesta nota tan simpàtica. Però, en els capítols especialment dedicats al contacte amb el Mestre Lluís Millet, això encara es fa més palès, i sobretot en els fragments en els quals en Vendrell, com hem dit més amunt, ens descriu aquell en les funcions de Mestre del cant, al qual exercici és ultrapassat encara pel mestratge de servidor d'un ideal que inculca irressitiblement a tots els homes que més el rodegen. (1)

Ditxós en Vendrell que ha sabut aprofitar la lliçó, i que

en dóna testimoni amb la ploma, amb el seu art, i sempre amb les seves paraules. I tant és així, que el seu amor per al Mestre, és en ell amor per l'"Orfeó", el més important i transcendent dels seus llegats espirituals. I en Vendrell, en voler tornar a fondre's amb l'"Orfeó català", després de llargs triomfs, patentitza una vegada més, que la llavor que el Mestre va plantar en la seva ànima, per gràcia i voler de Déu, ha fecundat esponsorosament.

Enric M. Mulet

- (1) Seria inoportú fer aquí un anàlisi complet del present llibre en els seus petis detalls, sempre subjectes a apreciacions personals.

Quatre mots d'introducció

1

Si la reconeixença, fidelitat, amor i veneració envers les persones a les quals hom té més deutes, són moltes vegades un veritable mite, així no es podria pas dir amb referència a Emili Vendrell. Y per tal de provar-ho us hi ha posat amb aquest llibre que tu, lector, tens a les mans. En Vendrell, des de molt temps ha sentit aquesta reconeixença, fidelitat, amor i veneració envers el mestre llunillet que descobrí en ell les facultats artístiques, i que li modelà i enriquí durant anys i anys, acabant per fer del nostre tenor l'interpret ideal de l'Evangelist de la "Passió segons Sant Mateu" del gran Bach.

Jo crec que en Vendrell, solista del cant, e's la plasma-
 -ció potser la més perfecta de l'ideal del Mestre
 sobre ço que ha d'ésser un artista d'aquesta especiali-
 -tat. Just és que el primer ho agraeixi i en faci in-
 -tín de veneració, encara que això sigui poc conent
 entre nosaltres, i en general en una època en la
 qual molts es creuen descobridors de mediterranis
 i estan convençuts que el món comença i acaba
 en els seus cervells privilegiats; posició ridícula que
 no serà molt més d'aquí uns grans anys (relativa-
 -ment poc) quan es venrà el nostre petit món a la llum
 de la realitat pura, sense les ficcions a les quals alguns
 tant s'apenen apropitant-se de certes posicions fortuïtes.

Siel Cant no és més que la paraula enlluminada i exalta-
 da per la Mítica, el perill d'un artista del Cant és

que pràcticament prescindí de la paraula ^o ~~la~~ ³
deformi al seu albir. "Parlen clar" deia el Mestre
a en Vendrell quan modelava la seva dicció
en el cant. Y així amb naturalitat, sense exageracions
i amb perfecta harmonia amb la bellesa del timbre
de la veu. És aquest un art molt difícil d'obte-
-nir (que encara no han obtingut ~~veus~~ ^{diversos artistes} als quals hom
dona el qualificatiu de grans cantants), i que en
Vendrell posseeix d'una faiso perfecta gràcies al
Mestre Millet, a les seves escales lents condicions
d'assimilació i, per què no dir-ho? gràcies també
a la seva humilitat.

Però ^{amb tot compte} ~~ni adonats~~ que en algun dels ~~seus~~ ^{seus} intents
d'oferir unes paraules que facin d'introducció a aquest
llibre, les quals no tenen pas la pretensió de veni-

-table Pròleg. En el llibre que tens ^{tan} lector, a les ⁴ mans,
hi trobaràs certs detalls inapreciables, que ens re-
traten el Mestre i pare enyorat, que sentí triar
la glòria, amb una veritat absoluta, especialment
en 40 que fa referència al mestratge exercit per
ell sobre l'autor, i que seran de granada utili-
tat quan hom intenti publicar una biografia com-
pleta de Lluís Millet en el sentit més exacte de
la paraula, sense que amb aquesta manifestació
jo vulgui desvaloritzar cap dels assaigs, alguns dels
matabilissim, que en aquest sentit s'han publicat.

En Vendrell descriu en el seu llibre, tota la
seua vida en quant s'ha desenvolupat al redós
de l'ombra del Mestre Lluís Millet, fins el moment
de la seva entrada a l'escena. I diem així per

- qui després d'aquest fet en Vendrell encara ⁵
col·laborà ~~varse~~ ^{diverse} vegades amb el Mestre i
l'Orfeo Català. Recordem, si me'n vaig, ^{l'excmo} d'aques-
ta nostra entitat a Roma, l'any 1925 (en la
qual el nostre protagonista s'afegà com a
cantaire), l'audició de la cantata "Una
dolça hora de la mort" i d'importants fragments
de la "Gran Missa en si menor" de Bach, ^{alguns} ~~altres~~
d'altres de "Les Estacions" de Haydn etc.

No sóc jo qui ha de jutjar el valor literari clà-
-sist llibre. Si, però, que puc referir-me al seu va-
-lor humà. I aquest és de veritat ^{alta} qualitat. Ja en l'Ende-
ca "a la memòria del Mestre Francesc Pujol
(un home tan singular no puc concebre de la nostra

gent, perquè les circumstàncies en les quals
es desenvolupà la seva vida, l'allungaren,
en general, de tota exhibició espectacular, i acusa
aquesta nota tan simpàtica. Però, en els capítols,
especialment dedicats ^{al contacte} amb el Mestre dnu' Milet,
això encara es fa més palès, i sobre tot en els
passatges en els quals en Vendrell, com hem
dit més amunt, ens desviam ~~del~~ aplell en les funcions
de Mestre del cant, el qual exercici és ultrapassat
encara pel mestratge de servir d'un ideal
que circula irresistiblement a tots els homes,
que més el nodreix⁽¹⁾

Sitxós en Vendrell que ha sabut aprofitar
la lliçó, i que en dóna testimoni amb la ploma,
amb el seu art, i sempre amb les seves paraules.

[illegible]

res agraïm
sobre l'autor del llibre i que s'hauran
del ^{menador} ~~felicitat~~ utilitat per gran ^{permanència} ~~permanència~~
publicar una Biografia Completa del
Mestre (biografia en el sentit més exacte
de la paraula) ^{que amb això un grau de validesa} ~~amb aquesta necessitat~~
i y com si ^{cap dels autors} ~~que amb això no imposa cap~~
desconsideració en desaparició en
ven el, tres autors que han correspon-
gut al Mestre tota diversos aspectes,
per aquest punt. Volem per contar que
en el llibre actualment present per l'emp-
cament de Juan Venero, hi troba ^{interès} ~~un~~
autor ^{tal} ~~devon~~ ^{en} ~~en~~ aquesta gran figura
que comença i se an aprofundir, ~~per així~~

(1) Perquè un artista del Cant ^{L.} el cant
no és més que la paraula enclauada brillantment
~~enclauada~~ (?) i esalçada per la música.
El peill d'un artista del cant és que
pràcticament prescindir de la paraula
quan canta prescindir de la paraula
i la deformi al seu albir "Penlen clen"
olia al Mestre a en Vendrell quan modelava
la seva oració en ella cançons. Això amb
naturalitat, sense exageracions i amb perfecta
harmonia amb la bellesa del timbre de la
veu. Tant així com art molt difícil d'obtenir
(que en casa no han obtingut molts ^{veurem} que s'obtenen
o fins i tot ^{per uns pocs} ^{dins del qual hi ha el gran cantant}) i que en

3617

Vendrell ponceix d'una manera perfecta
gràcies al Mestre Millet, a les seves excel·lents
condicions d'administració i perquè no dubi
gràcies ^{tant} a la seva humilitat.

(4)

- table Pròleg. En el llibre que tens, lector, a
les mans, hi trobaràs certs detalls inaprecia-
-bles que ens retraten al Mestre i' pare emporat,
que Déu tingui a la glòria, amb una veritat abso-
-luta, especialment en ço que fa referència al
mestratge exercit per ell sobre l'autor, i
que seran de gran utilitat quan hom inten-
ti publicar una biografia completa de
Lluís Millet en el sentit més exacte de la
paraula, sense que amb aquesta mani-
-tació jo vulgui desvaloritzar cap dels assaigs, al-
gun d'ells notabilíssim, que en aquest sentit s'han pu-
-blicat, els quals poden ésser de verdadera utilitat al futur
biograf del Mestre

5
i després poden ésser de veritat
que ~~temps~~ el futur Oligarx del destí
podran ^{par} prendre d'allà.

Ben Vendrell descriu, com venen,
en el seu llibre, tota la seva vida
en quant s'ha desenvolupat a redós
de l'ombra del Mestre Millet, fins
al moment de la seva entrada en l'escena
y diem això perquè després d'apunt fer
en Vendrell encara col·labora va us ve
amb el Mestre. Recordem, no us ~~havia~~ l'escena
de l'O.C. a Roma ^(con 25) en la qual en Vendrell
s'afegí com a cronista, l'audició d'una
cantata de Bellini sobre la mort, Vain
de "Les Enfants de l'Esperance" i va us d'impuls d'import

- rituals ^{d'apell} ^{mig} el més important i transcendent. 8
Gen Vendrell en voler tornar a fondre's
amb el ~~seu~~ Orfeo que és l'Orfeo del lletra,
després de llargs, triomfs, patèntia,
una vegada més que la llavor que
apell va plantar en la Nova Amèrica
per fruir i voler de Déu, ha fecundat
esponerosament

lin. m. llet